

prof. dr. D. C. Mulder

VRIJE UNIVERSITEIT EN BUITENLAND

Aan de Vrije Universiteit bestaat al sinds vele jaren een commissie voor de buitenlandse betrekkingen en sinds enkele jaren een bureau buitenland met een vaste secretaris (drs. A. van Noord) en een kleine staf.

Aanvankelijk hadden deze instantiën vooral bemoeienis met de aan de V.U. studerende buitenlandse studenten.

Aan dat werk is al eens aandacht gegeven in het V.U.-blad van april 1967. Deze zorg voor de buitenlanders, die bij ons komen studeren, blijft bestaan maar daarnaast is een andere tak van werk snel uitgegroeid en dat is het contact met zusterinstellingen in het buitenland. En dan nog weer in het bijzonder contact in de vorm van hulp aan bepaalde universiteiten in de ontwikkelingslanden. De Vrije Universiteit ziet deze vorm van ontwikkelingshulp als een onmisbaar onderdeel van de hulp die de ontwikkelde landen aan de landen-in-ontwikkeling moeten geven.

Het is immers niet voldoende om kapitaal te verschaffen of ginds fabrieken, havens en dammen te bouwen.

Er moet ook kennis worden overgedragen. Specialisten moeten worden opgeleid die in staat zijn op wetenschappelijke wijze de problemen van hun land aan te pakken. Die opleiding kan op twee manieren gebeuren: we kunnen capabele studenten uit de ontwikkelingslanden een kans geven om hier te studeren; maar haast nog efficiënter is

het om het universitaire leven ginds te helpen versterken. Met dat laatste vooral is de Vrije Universiteit gedurende de laatste jaren steeds intensiever bezig geweest.

Er zijn veel contacten gelegd en er zijn nog verschillende mogelijkheden in onderzoek. In dit artikel wil ik me echter beperken tot wat er reeds daadwerkelijk gedaan is. Ik denk dan aan het eerste en oudste contact, dat met de christelijke universiteit van Salatiga. Daarheen is door de V.U. een socioloog gestuurd die leiding heeft gegeven aan een sociologisch instituut. Helaas moest hij om gezinsredenen naar Nederland terugkeren, maar we hopen binnenkort een vervanger beschikbaar te stellen.

Het meest spectaculair hebben zich de relaties met de Université Libre, de protestantse universiteit van de Congo, ontwikkeld. Begin 1967 heb-

ben prof. Borst en mr. dr. Leibbrandt een bezoek aan deze universiteit gebracht en een aantal weken college gegeven. Vergeworderde plannen voor meer hulp ondergingen een ernstige terugslag door een rebellie in juli 1967 die Kisangani, waar de U.L. gevestigd is, teisterde.

Daarnaast herstelde zich de situatie langzaam maar zeker en in dit jaar kwam de samenwerking van de twee Vrije Universiteiten pas goed op gang. In april en mei werkten een aantal docenten van de Amsterdamse V.U. aan de Congolese V.U. Ze gaven „blokcurssussen”, dat wil zeggen in enkele weken samengeperste colleges over bepaalde vakken als scheikunde, natuurkunde en Frans. Nieuwe bezoeken van zulke gastdocenten staan op stapel. En op het moment dat ik dit schrijf zijn de hoogleraren Bickelhaupt van de scheikunde en Langevoort van de medische faculteit op bezoek in Kisangani om mogelijkheden van samenwerking in de toekomst te onderzoeken. Elders in dit nummer leest u meer hierover.

Te verwachten valt dat in de komende jaren dergelijke contacten met het buitenland snel en sterk zullen toenemen.

De mogelijkheden om deze vorm van ontwikkelingshulp te verlenen zijn praktisch onbegrensd als men ze beziet vanuit de in Azië en Afrika bestaande behoeften. Er zijn wel grenzen, maar die liggen aan onze kant. Er is de grens van het aantal mensen dat we ter beschikking kunnen stellen.